

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 5.

Mai 1990.

26. årg

Kom hviledagen ihu, så du holder den hellig

2. Mos. 20, 8.

At Gud Herren legger særskilt stor vekt på det å holde hviledagen hellig, gir han tydelig til kjenne. Han sier ikke bare: Du skal holde hviledagen hellig. Men han byr oss på forhånd å *komme det i hu*. En sak som er lite viktig, trenger en ikke tenke på på forhånd. En sak derimot, som en blir pålagt å overveie på forhånd, må være særlig viktig og betydningsfull. Men det annet som en pleier å se i dette ordet, er at vi også skal innrette oss slik med våre timelige ting på forhånd, at det er mulig for oss å ha hviledagen uforstyrret av dem, så de ikke hindrer oss i å holde den hellig. Mange går glipp av hviledagens velsignelse, sjelens hvile i Gud, fordi de ikke på forhånd *kommer hviledagen i hu* og befriar den fra slike gjøremål, eller slike besøk, som hindrer dem og deres hus i å holde den hellig. Mange hindres av slikt som de hadde kunnet rydde av vegen, om

de bare hadde adlydt dette Herrens ord. *Kom hviledagen i hu*, så du holder den hellig.

Men hva skal vi gjøre for å holde hviledagen hellig? Hvordan blir den helligholdt? Og hvordan blir den vanhelliget? Luther svarer kort og fyndig slik: «Vi skal frykte og elske Gud så vi ikke forakter eller forsømmer hans guddommelige ord; men holder det hellig, gjerne hører og lærer det.» Dette er i det nye testamentes ånd det som sabbatsbudet krever.

Hvis vi bare har det sinn at vi elsker Guds ord, så kommer vi nok også til å holde hviledagen hellig. For det første lar det seg ikke godt gjøre å forskrive selve gjerningen, slik at den passer for alle tenkelige tilfeller og forhold. Og for det annet er ikke hviledagen holdt hellig selv med de beste andaktsøvelser og vakreste gjerninger, hvis de ikke springer ut av *guds frykt* og av *kjær-*

lighet til Gud og hans ord. For uten denne kjærighet og guds frykt er de ikke annet enn hykleri for Gud.

Guds fryktens og kjærighetens ånd må bo i ens hjerte, så kommer du nok også til å vite i hvert enkelt tilfelle hva du bør gjøre og la være. Hovedsaken er at vi frykter og elsker Gud slik at vi ikke forakter hans ord, men holder det hellig, gjerne hører og lærer det.

Det som det tredje bud forbryr er altså det å ha et unyttig og ugodelig hjerte, som forakter Guds hellige ord, og derfor også bare gjør det som det har lyst til på hans dag. Og kaster vi et blikk ut i verden, og legger merke til hvordan det i alminnelighet går for seg med dette, da støter vi på så mange skrekkelige ting, at vi kunne gråte. Vi vil bare peke på en ting som er verd å legge merke til. De første ordene vi finner i Skriften om innstiftelsen av hviledagen, er disse: «Og Gud velsignet den sjuende dag og *helliget* den.» Den sjuende dagen er altså en dag som er velsignet av Gud. Vi må også erkjenne med hele vårt hjerte at den virkelig ble en dag, velsignet framfor alle andre dager: Den dagen da Gud vil møte mennesket på en særskilt måte og utgyte en velsignelse over det, – en velsignelse av høy, himmelsk og evig art, slik at den strekker seg helt inn i den evige salighet.

Videre heter det at Gud *helliget*

denne dagen. Den skal være en hellig dag framfor alle andre dager. Den skal være skilt ut til hellig bruk og til å sysselsette seg med det som hører himmelen til. Men for et overraskende og skrekkelig syn det er, når vi legger merke til det som denne dagen er for vantro mennesker. Den er det stikk motsatte av det som Gud har villet: en dag full av *forbannelse* og den mest *vanhellige* dag av alle våre dager. Arbeidsdagene kan kalles hellige i sammenlikning med hviledagen etter den måten verden bruker den på. På arbeidsdagene steller de fleste verdensmennesker bare med sin lovlige kallsgjerning, og gjør det nokså bra. Men på hviledagen skal de ut og more seg. Og til det må de ha det som hjertet begjærer, og det er synden, tilfredsstillelsen av kjødet. En gjør det på en grov måte, ved fråtseri og drikke, spill og dans og natte-rangel. Andre gjør det på en finere måte, ved lediggang og tidsfordriv, dårlig spøk og lettsindige selskap, teater og sport. – Dertil kommer at det som er uskyldig i seg selv på andre dager, som jordisk arbeid, verdslige studier osv., blir åpenbar *synd* på den dagen som Herren har helliget. Når en legger merke til hvordan det går for seg til vanlig, må en sanne det ord: «*Søndagen er syndedagen.*»

C. O. Rosenius

(forts. fra forrige nr.)

Bryllupet i Kana

Av M. Luther

Joh. 2, 1–11

3. Bryllupets åndelige betydning.

For det tredje vil vi også tale kort om evangeliets åndelige betydning. Dette bryllup og alle brylluper viser at Kristus er den rette brudgom og Hans kristenhed bruden. Evangeliet vitner nok om dette (Matt. 22).

At *Kristus ble innbudt til bryllup*, betyr at han lenge før var lovt i loven og profetene. Derfor ventet de hjertelig på Ham og kalte på Ham for at Han skulle gjøre vann til

vin, opplylle loven, opprette troen og gjøre oss til rette galileere. Og *Hans disipler*. De ventet at Han skulle bli en stor konge og bruke mange apostler og disipler, for at Hans ord i rikt monn kunne bli preket overalt. Likeså *Hans mor*, det er den kristne kirke, tatt av jødene, som aller nærmest hørte til bryllupet. For Kristus var egentlig lovt det jødiske folk.

De seks vannkar som jødene renset seg i, er det gamle testamentets bøker, som ved lover og befalinger gjorde det jødiske folk bare fromt og rent i det ytre. Derfor sier også evangelisten at *disse vannkar var satt der etter jødenes renseseskikk*.

Vannet er lovens innhold og mening, som samvittigheten retter seg etter, og som er innfattet i bokstaver som i et kar. Og de er av *sten* som Mose tavler. Det betyr jødenes halsstarrige hjerter. For som deres hjerte er mot loven, så viser og loven seg i det ytre mot dem. De synes at den er hård og vanskelig. Derfor er den også hård og vanskelig. Deres hårde hjerter gjør det som ikke er i ferd med loven. Også vi finner,

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.

Eksp.: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.
Telefon 05-55 83 63

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforanding blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Frafjord
Postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø,
tlf. 03-99 08 45

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Karl B. Bø,

Vistnesvn. 13, 4070 Randaberg. Tlf. 04-41 87 46
Kass. Margrete Frafjord,
Boks 89, 5582 Ølensvåg
Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3204.10.10222

føler og erfarer at vi er hårde til det gode, men bløte til det onde. Dette føler ikke de ryggeløse, men de som gjerne vil være fromme, og som derfor gjør seg umake med gjerninger. Dette er de *to eller tre mål* som hvert av karene inneholdt.

Å *forandre vann til vin* er å gjøre lovens betydning behagelig. Det går slik til: Før evangeliet kommer, mener enhver at loven krever gjerninger av oss, og at vi skal gjøre fyllest for den med gjerninger.

Men evangeliet forklarer loven slik at den krever mer av oss enn vi formår, og at den vil ha en annen mann til å holde seg enn oss. Den krever Kristus og driver til Ham, for at vi først ved Hans nåde i troen kan bli nye mennesker, lik Kristus, og da gjøre rette, gode gjerninger. Lovens rette forstand og mening er å føre oss til erkjennelse av vår skrøpelighet, og å drive oss fra oss selv til en annen, til Kristus, for der å søker nåde og hjelp.

Da Jesus ville gjøre vann til vin befalte Han å fylle karene til *øverste kant*. For evangeliet forklarer loven på den mest fullkomne måte, og sier at alle våre gjerninger ikke er annet enn synd. Derfor kan vi heller ikke ved loven bli fri fra synden. Når nå de gode hjerter hører det, de som gjør seg umake med gjerninger etter loven, og som i seg selv er fryktsomme og har en urolig samvittighet, da gjør denne forklaring dem

enda meget mer redde, og da vil vannet renne over karet. Før følte de at de var late og hårde til det gode, men tenkte likevel å gjøre det godt med gjerninger. Nå hører de at disse duger slett ikke, og at det er umulig å slippe ut av det med gjerninger. Da er karet altfor fullt av vann. Det kan ikke øses mer i det. Da er loven helt ut forstått. Da er det intet annet i en slik sjel enn bare fortvilelse.

Da kommer evangeliet og gjør vann til vin. For når hjertet hører at Kristus har oppfylt loven for oss og tatt våre synder på seg, da spør det ikke mer om lovens umulige krav. Det fortviler heller ikke fordi det ikke kan oppfylle den. Den blir nå en kostelig ting, og det smaker oss godt at den er så dyp og høy, så hellig, rett og god, og at den krever så store ting. Den roses og lovprises fordi den krever så stort og høyt. Årsaken er at hjertet nå har alt det i Kristus, som loven krever, og det vil angre om den krevde mindre. Se, slik blir loven lett og elsket, den som før var hård, tung og umulig. For den lever nå i hjertet på grunn av Ånden. Vannet er ikke lenger i karet. Det er blitt vin og er drukket. Det har gjort hjertet glad og fornøyd.

Tjenerne er alle lærere i det nye testamentet, det vil si apostlene og deres etterfølgere. Å *fylle* eller skjenke i er å ta den rette betydning

av Skriften, og å predike den for all verden, som er innbudt til Kristi bryllup. *Og tjenerne visste hvor vinen var kommet fra*, og at den har vært vann. Bare apostlene og deres etterfølgere forstår at ved Kristus blir loven elskelig, og at evangeliet oppfyller loven ved troen, ikke ved gjerninger. Det har nå blitt et helt annet vesen enn tidligere, da man omgikkes med gjerninger.

Merk også her hvordan Gud og menneskene alltid er mot hverandre. Menneskene gir først det beste, så det verste. Gud gir først kors og lidelse, så ære og salighet. Meneskene søker å oppholde det gamle

menneske. Derfor lærer de å holde loven med gjerninger og gir store, søte forjettelser. Men slutten på det smaker ikke godt. For samvittigheten blir verre, jo lengre en holder på med det. Vel føler den ikke jammen, for den er blitt beruset av de store løfter. Men når vinen til sist er fordøyd, og de falske løfter er ute, da føler den noe annet. Men Gud gjør først samvittigheten ond, gir dårlig vin, ja bare vann. Men deretter trøster Han med sine forjettelser i evangeliet. De varer evig. Dette vil Herren også gjøre med oss, for at vi som Hans sanne disipler kan se og tro Ham. Amen.

Teltmøter

- 1:** Det blir teltmøter i Andebu, Vestfold, 26. juni – 1. juli. Møter hver kveld kl. 19.30. Teltet står ved ungdomsskolen, nær sentrum i bygda. Mulighet for camping et stykke unna.
Taler: Godtfred Nygaard. Sang: Magne Straumstein.
I tillegg deltar lokale sangkrefter.
- 2:** Det blir teltmøter på Bygland, Setesdalen 25. juli – 5. august. Teltet står ved Bygland skole. Mulighet for camping et stykke unna.
Talere: Odd Dyrøy, Einar Kristoffersen og Reidar Linkjendal.
Sang: Torill Risnes og Magne Straumstein.

Esaus eksempel

Se til at ikke noen forspiller Guds nåde. La ingen bitter rot få vokse opp og volde skade, så mange blir smittet av den. Se til at ikke noen er utuktig eller verdsdig som Esau, han som solgte sin førstefødselsrett for et eneste måltid mat. Dere vet jo at da han senere ville arve velsignelsen, ble han avvist, enda han søkte den med tårer, for han fant ikke rom for omvendelse. Hebr. 12, 15–17.

Esau har Herren satt opp for oss til et eksempel. Han advarer imot ham og hans vei. Han forspilte Guds nåde. Han aktet det som var gitt ham av Gud så ringt at han solgte det for et eneste *måltid mat?!* Ser du den forakt for Gud og det hellige som lyser ut av denne handling? Bare for å mette sin buk.

«Se til at ikke noen er verdsdig som Esau.» Verdsighet er en *åndstilstand*. Det er verdens ånd som råder over ditt hjerte. I denne forbindelse sier Jesus: «Dere kan ikke tjene både Gud og mammon – han vil holde seg til den ene og *forakte* den andre.» Her i ordet om Esau ser du sannheten i Jesu ord, i et konkret tilfelle. Jesu ord er guddommelig sannhet!

Å du hvor han foraktet det som var av Gud! Så ser vi også at det

gikk ham forbi. Når han siden ville ha velsignelsen, fant han *ikke rom for omvendelse*. «La oss akte vel på tiden, mens du søker oss o Gud! Snart går nådens tid, og siden får vi ikke flere bud.»

Esau var uten unskyldning. Alt var gitt ham, men han *valgte* verden, noe som igjen viser hva ånd Esau var av. Det som også viser hva ånd Esau var av, er dette at han giftet seg med flere *hedningekvinner*. De var til *hjertesorg* for Isak og Rebekka, hans troende foreldre. (1. Mos. 26, 35). Forakten for det som var rett for Gud fulgte ham.

Det er vanskelig å ikke tenke på det norske folk i denne forbindelse. Og det som ligger enda nærmere å tenke på, er alle disse som har vokst opp, og er gått ut av kristne hjem. Og som har forkastet alt de har hørt, og *valgt* verden. Aktet Guds nåde for *intet*.

De Jesus felte den tyngste dom over, var ikke byer som Sodoma og Gomorra, selv om de måtte gå under for sin synd, men det var byer som Korasin, Betsaida og Kaper-naum. Som hadde hatt Ordet og Ordets frukt iblant seg på en slik måte som de hadde, uten å *ta det til hjertet!* «Like til dødsriket skal du bli nedstøtt.» (Mt. 11, 23). Og så

sier Han noe videre: «For dersom de kraftige gjerninger som er gjort i deg, var gjort i Sodoma, da var den blitt stående til denne dag.» Slik også i dag, den som er vokst opp i et troende hjem kan forlate det alt sammen for verden, mens den som er vokst opp i et verdslig hjem, og aldri har fått denne muligheten, kan ta imot det med glede når han får høre det. Å du, hvilken dom over deg på den siste dag!

Du som var tenkt til å være et Guds barn, og som lever der ute i fremmed land som en tjener under verdens ånd. Om dette budskap kunne nå deg som en krok og en hake i ditt hjerte, til å trekke deg inn igjen.

«Vend tilbake, frafalne barn! sier Herren. For jeg er deres herre. (Jer. 3, 14a).

Einar Kristoffersen

Venn, hvorledes er du kommet inn?

Således spurte kongen, da han gikk inn i bryllupshuset for å se på gjestene, og fant en som ikke var bryllupskledd.

Bryllupet er her Guds kirke og menighet, slik som den her fremtrer i sin utvortes skikkelse. Gjestene er alle dem som ved dåp er innlemmet i menigheten, sitter sammen og hører Guds ord, samles om nattverdbordet og i det ytre viser seg som dem der hyller Guds Sønn.

Men kjære, du som leser disse ord, du som mener at du er kommet i samfunn med Gud, – hvorledes er det med bryllupskledningen? Her kan du kle deg med kristendommens klute og være i lag med Guds barn, etterape dem i ett og alt og låne av deres åndelige erfaringers tale, på samme tid som du kan leve et utvortes religiøst liv. Hvem ville komme på å tro at du skulle sitte i din

egen drakt og ikke være iført bryllupsdrakten? Andre i salen kan være uvitende om det, men kongen ser det, om det er slik.

«*Hvorledes er du kommen inn?*» var spørsmålet. Du kan vel svare, hvis du ikke har stjålet deg inn over muren. Der er kun en dør inn i Guds rike, og de som går inn gjennem den, blir alltid iført bryllupskledningen, *for døren og kledningen er Jesus*. Har du iført deg ham? Har du fått et nytt liv? Er du ved troen på ham gjenfødt til et levende håp – Kan du ikke svare?

Så omvend deg, elles vil du en dag komme under denne dom: «Bind hender og føtter på ham og kast ham ut i det ytterste mørke! Der skal være gråt og tenners gnissel.»

Tormod Retterdal

Han er vår fred

Mel.: Vi bor ei her

*1. Han er vår fred slik står det skrevet
i Herrens ord, og det står evig fast.
Om trengsels ville bølger om oss bruser
Han er vår fred Hans hjerte for oss brast.*

*2. Han er vår fred i gledens lyse dager
Han er vår fred i tvilens mørke natt.
Ja, når vi prøves og vår tro den vakler
Guds ord er sant. Han har oss ei forlatt.*

*3. Han er vår fred. Takk lov og pris og øre.
Forsonet slekten med en Hellig Gud.
Han nedrev gjerdets skillevegg som stengte.
Oppfylte alle lovens krav og bud.*

*4. Han er vår fred når djevelen anklager
Vi blir fordømt, han tvil og mismot sår.
Vi glemmer titt å regne med vår Frelser.
At Han for vår skyld for Guds trone står.*

*5. Han er vår fred, en fred som ei forandres
ved våre svikt, vår synd, vårt nederlag.
Han er vår fred i alle tiders skiften
Han seier vant. Til oss sitt liv han gav.*

*6. Han er vår fred. Der kan vi trygt få hvile.
I glemslens hav vår synd ble kastet ned.
Igjennom alt er Jesus selv vår fred.*

*7. Han er vår fred som nå i himlen sitter.
Han er vår stedfortreder innfor Gud.
Han for sitt folk har snart en bolig ferdig.
Da kommer han og henter hjem sin brud.*

*8. Å kjære venn som vandrer om i verden.
Hvor alt er tomt. Du ingen glede har.
Din Frelser kaller deg på ville ferden.
Å, kom til Ham, som dine synder bar.*

Ragna Brendtøy

BUSSTUR fra østlandet til Bakketun:

Til sommerskolen på Bakketun blir det mulighet for felles busstur fra Telemark/Vestfold. Betingelsen er at interessen er stor nok. Opplysninger og påmelding til: *Håvar Fjære, Goksjøruta, 3200 Sandefjord. (Tlf. 034-10 831).*

Mellom Gud og folket

Av Henrik Nyman Eriksen

Profeterne er ikke os

Når vi læser profeternes kaldelsesberetninger som personlige Gudsord til os, skal vi være klar over to ting:

1. Guds ord er rettet til profeten i hans konkrete situation. Han har nogle personlige forudsætninger, og hans samtid er kendtegnet af nogle forhold, som ikke umiddelbart svarer til vores situation.
2. Profeten er en direkte formidler af Guds åbenbaring. Det er vi ikke. Vi er kun indirekte formidlere af åbenbaringen. Vi modtager ikke Guds ord direkte, men indirekte (i Bibelen), hvilket iøvrigt ikke gør det mindre guddommeligt.

En grundlæggende lighed

Forskellen mellem profeterne og os er dog ikke så stor, at ligheden ikke er større. Ligheden ligger i formidlingen af Guds Ord til mennesker, som er uden Gud og uden håb. Derfor gælder det for profeternes kaldelsesberetninger, at de er skrevet, for at vi skal lære af dem og få trøst ved dem (Rom. 15, 4).

Uegnet

Det er bemærkelsesværdigt, at vi i kaldelsesberetningerne hos alle de store profeter møder profetens følelse af at være uegnet.

Esajas følte sig uegnet, fordi han var en synder (Es. 6, 5). Jeremias syntes, at han var for ung til at gå ind i opgaven som profet (Jer. 1, 6). Ezekiels ople-

velse af utilstrækkelighed er ikke så konkret som de to andres. Han oplevede, at han var meget lille og ringe i mødet med Gud (Ez. 1, 28).

Når profeterne oplevede sig uegnede til tjenesten, Gud kaldte dem til, har de sandsynligvis haft god grund til det. Det var ikke en indbildt mindreværdsfølelse.

Profeternes problemer gik i to retninger, som også er velkendte i dag:

1. De var uegnede i forhold til Gud (Esajas og Ezekiel). Gud er stor og ren, men de var små og beskidte af synd.
2. De var uegnede i forholdet til folket (Jeremias). Opgavens krav oversteg profetens formåen.

Gud udruster

Det er vigtigt at opdage Gud i kaldelsesberetningerne. Profeternes oplevelse af utilstrækkelighed følges nemlig i alle tre beretninger af Guds indgreb, der udruster til tjeneste.

Læg mærke til at Gud griber ind og udruster dér, hvor problemet er for den enkelte profet.

Esajas

For Esajas var problemet hans synd. Hans løber var urene. Han syndede med sin mund (f.eks. bagtalelse og giftige bemærkninger). Hvordan skulle han kunne bruge sin mund til at formidle Guds ord, når den var fuld af synd.

Gud kvalificerer selv sin syndige tje-

ners mund ved at sone hans synd og fjerne hans skyld (Es. 6, 7). Det var ikke sidste gang Gud kvalificerede en af sine tjenere ved syndernes forladelse.

Jeremias

Jeremias var for ung. Det mente han selv. Knap 700 år senere sidder der en biskop i Efesus ved navn Timoteus med akkurat det samme problem. Det er ikke morsomt, når Gud kalder til en opgave, man føler sig åndeligt og menneskeligt umoden til. Problemet med Jeremias' alder var, at den tilsynela-

dende hindrede ham i at tale med myndighed.

Gud løser Jeremias' myndighedsproblem. Ikke ved at give ham alder, men ved at give ham nogle andre ord end hans egne. Jeremias får ord af Gud (Jer. 1, 9). Dem skal han give videre. Ordene fra Gud har myndighed i sig selv, som ikke står eller falder med profetens alder. Når alderen er en hindring, er det befriende, at myndigheden i vores budskab ikke er i os, men i det ord, vi har modtaget.

(Forts. neste nr.)

At dei må verta frelste

Brør! Mitt hjartans ynskje og mi**bøn til Gud for dei er at dei må verta frelste. For eg gjev dei det vitnemålet at dei hev ihuge for Gud, men ikkje med skynsemd, for sidan dei ikkje kjende Guds rettferd, men streva etter å grunnleggja si eiga rettferd, gav dei seg ikkje inn under Guds rettferd. For Kristus er endelykti åt lovi, til rettferd for kvar den som trur. Rom. 10, 1–4.**

Kvifor er det so mykje strid og ugreia blant dei truande? Kan dei ikkje verta samde og halda fred? Ja, slik taler og tenkjer mest alle menneske. Nokon får stempel som eigenrettferdige farisearar, dei kan ikkje vera i saman med andre, dei er for heilage. Difor seier skrifta: «Ein mann tykkjer at all hans ferd er rett,

men det er Herren som prøver hjarta. Salo. ordt. 21, 2.

Striden står om to måtar å tena Gud på. Det er kamp mellom to slags barn, to slags fødslar, to slags rettferd. Dei to måtane å tena Gud på ser vi hjå Kain og Abel. Å, for blod som har runne frå Kains etterfølgjarar. Men syndarar er dei ikkje. – Han kan leva i openberr synd heile sitt liv, men heller ikkje det gjer han til ein synder. Han finn alltid noko å orsaka seg med. Ein kan undervisa, oppdra, gi godt eksempel, tukta og straffa eit menneske til nesten kva som helst, men ein syndar kan ein ikkje få det til å verta. Eigenrettferda og eigenkjærleiken er det seigaste «ugras» som finst. Berre den levande Gud sjøl er

i stand til å døda det. Han åleine kan gjera oss til tiggarar. Det er om denne slekt Jesus sa ein gong: «For det seier eg dykk, at er ikkje dykker rettferd mykje større enn rettferda åt dei skriftlærde og farisearane, so kjem de aldri inn i himmelriket. Mat. 5, 20. I det ytre var det ikkje galt å sjå, nei, etter lova var dei fullkomne, sa Saulus. Men hjarta var det same gamle som ikkje kjende Guds rettferd, eller lovens ende til rettferd, for kvar den som trur. Guds gjerning hadde ikkje ført dei til tru, kvila og fred.

Det er ein flokk menneske som har eit mål, det er å tena Gud med sitt liv, sine bøner, sin anger og sin lydnad. Det er mange og i dag som er like nidkjære som Saulus frå Tarsus. Alt må prøvast for å vinna menneske. Det er for gammaldags å bare rekna med Gud og hans ord.

«Dei fer lettvint åt med å lækja mitt folks skade, med di dei seier: Fred, fred! endå det ingen fred er. – So sa Herren: Statt på vegane og sjå etter, og spør etter dei gamle stigane, spør kvar vegen til det gode er, og ferdast på den, so skal de finna kvild for sjelene dykker. Men dei sa: Me vil ikkje ferdast på han. Jes. 6, 14–16. Men alt som nytt er det vi vil ha, konferanser, apellar, underhaldning, for ikkje å gløyma aktivisering. Skal det stå over dette: Sidan dei ikkje kjende Guds rettferd, men streva etter å grunnleggja

si eiga rettferd? – Med alt arbeid vart dei stridande mot Gud.

Vegen frå døden til livet var og er ukjend for slike menneske. For Guds folk er det ein stor fåre til å verta dregen inn på denne vegen. Tenk berre på Laodikea-kyrkjedelen.

Ein annan flokk sit fast i dette at dei strevar med seg sjølv. Dei vil gjerne verta frelst, men får det ikkje til. Slik klager dei titt og ofte. Dei truande sine feil og synder ser dei på og vert hindra av det. Søkja Gud med så mykje synd, med eit så därleg liv? Nei, det går ikkje. Eg må verta annorleis, eg må få eit kall som eg kan setja lit til. Få ei oppleving eller bønhøyring, då skal trua verta tend.

For eit arbeid med seg sjølv, og for seg sjølv. Høyr, det er og vert nytteslaust alt ditt strev. Du vil tekjast Gud *før* du vil tru og ta imot. Du vil ikkje ha Jesu kjøt og blod som han gav til liv for verda, men eige liv og gjerning til frelsesgrunn. Det er å trø Guds sons blod under føter i vantru. Synda over all synd!

Kjære sjel, du vender det heile opp ned, og søker å finne i hjarta din fred. Nei, du må søkja i Ordet. «Er de då oppreist med Kristus, so søk det som er der oppe, der Kristus sit ved Guds høgre hand. Hav hug til det som er der oppe, ikkje til det som er på jorda. For de hev døytt,

og dykkar liv er løynt med Kristus i Gud.» Kol. 3, 1–3.

Det er ditt hjarteforhold til han som sit der oppe alt står og fell med. Ikkje di betre eller verre stund. Men at du let ordet i frå Herren stå fast, og vera nok. Faderen kravde oppreising for alt det syndeslekta hadde gjort. Han fekk det alt av vår bror og stedfortreder, Jesus Kristus.

Vi fekk dobbelt att for våre syn-der. Faderen er fornøygd med Sonens verk. Difor heiter det: «Kom, for alt er ferdig!»

Så er det ein flokk Herren seier om at dei er salige. Kven er det? Dei har gått over frå døden til livet. Frå mørket til lysets rike. Frå dommen til nåden. Frå vredens barn til nåde-barn. «Sæl er den som hev fenge si

misgjerd tilgjevi og si synd yver-breidd. Sælt er det menneske som Herren ikkje tilrekna skuld, og som er utan svik i si ånd. Salm. 32. Ordet om korset og blodet vart den grunn sjela fekk kvila på. «For Gud med meg i Kristus er forsona.» Som har sitt alt i Jesu liv og gjerning.

For den som lever her, vert det ei naud, og eit ynskje at andre må få sjå denne frelsa og få dette nådeliv, denne rikdom å vera barn av Gud. Det var Paulus si gleda, men også hans naud. Det var så mange som ikkje var frelst, som ikkje visste kva det var å få ei rettferd frå Gud. Veit du det? Ja, Gud vere evig takk, at han er min, og eg er hans.

Odd Dyrøy

Striden i Guds rike

Vi er inne i en svær strid på det åndelige område i vår tid, både i skrift og tale, i Norge i dag, og det er ikke vanskelig å forstå at både onde og gode krefter er i arbeide.

I en strid er det om å gjøre at alle krefter, som kan føre til seier, blir brukt, ellers blir kampen nytteløs. Derfor våger jeg meg til å peke på noe som blir lagt lite vinn på i kam-pen av de som står i striden, synes jeg, eller blir for lite medregnet i kampen. Vi kan bare tenke oss at

kappelanen i Høvik gir etter for presset og lover å forkynne en rett lære. Da vil han med en gang bli godtatt, selv om hjertet er det samme som før. Da blir spørsmålet hva en slik mann kan hjelpe oss med?

Trolig kan han underholde religiøse og ugrenfødte mennesker, og holde oppe de religiøse former og et religiøst ytre liv, men han kan ikke føre noen frem til frelse og et sant åndelig liv. Det kan ikke noen uten

selv å være født av Gud og eier den hellige Ånd.

Vi har altfor mange som har den rette lære og kunnskap, men ikke har den hellige Ånd, og her synes jeg alle ledere som skal ansette prester og emissærer burde være mer våkne over hvem de ansetter, så ingen blir ansatt uten at de er gjenfødt og eier den hellige Ånd. Les 1. Kor. 2, 4–5. Der står det at min tale og min forkynnelse var ikke med visdoms overtalende ord, men med Ånds og krafts overbevisning, for at deres tro ikke skal være grunnet på menneskers visdom men på Guds kraft.

Jeg synes mange blir så opptatt av rett lære at de glemmer at rett lære kan forkynnes uten Åndens liv og kraft, og da blir arbeidet fruktesløst. Hører dere ikke all den åndstomme forkynnelse av både prest og emissær? Får vi ikke her en vekkelse, vil sant gudsliv gå til grunne. Det synes som om åndsbåret forkynnelse minner fra år til år. For mange år siden hørte jeg en ung forkynner, som forresten er død nå, advare misjonsledere mot dette og sa: «Dere har fått misjonen frem til en stor forretning, med mange agenter utover det hele land, men ta eder i vare så ikke Ånden blir borte.» Denne advarsel vil jeg bringe videre, både til statskirken og organisasjonene og andre kirkesamfunn.

Dette må dere ikke forstå slik at

jeg er imot rett lære. Jeg er glad for alle som jeg ser og forstår står vakt om den rette lære. Det er jo Ordet og den rette lære som åpenbarer for oss hva vi skal tro, og lærer oss sannheten og Guds frelse i Kristus å kjenne. Og jeg har lært og erfart at den som taler mye om åndsmakt, men tar det ikke så nøyne med læren, og kanskje taler nedsettende om den, kan være like farlig. Den åndsmakt som der er tilstede, den tror jeg er mye tvilsom. Skriften taler også om en villedende ånd, som kan føre til svermeri og avveg. De som blir grep av den er i stor fare, da kjenslene blir sterkt grep, men uten sann overbevisning og tro.

Men der hvor Ånden og den rette lære samarbeider, der blir overbevisningen og troen styrket, og du blir tilført troens kraft og fred.

Vi ser av 1. Kor. 2, 4–5 at Paulus regner med to slags forkynnelse. Begge to hadde rett lære, men den ene hadde ikke Ånden med, og den kalte han for visdoms overtalende ord. Denne forkynnelse førte også til tro, men det var forstandens tro. I min ungdom hadde vi en forkynner som så ofte sa at mange hadde sin kristendom i hodet og ikke i hjertet, i sin forstand, og det førte ikke frem. En forkynner som har tilegnet seg sin tro og forkynnelse ved hjelp av sin forstand, uten Åndens overbevisning og gjenfødelse av hjertet, vil bare tale til menneskenes forstand

og til forstandens kunnskap og tro. På dette felt er vi kommet lengre her i Norge enn noen av oss vil tro og våge å erkjenne.

Følgene av en slik forkynnelse viser seg i liten eller ingen åndskraft over møtene og forsamlingen. Tenk om det kunne lykkes å vekke noen av dem som forkynner Guds ord, til å forstå dette og prøve seg selv her.

Det ser ut for at forstandens tro i dag har fått overtaket og legger sin klamme hånd over vårt kristne arbeid. Arbeidet blir lagt om med teltmøter, aksjoner og mange andre

og nye arbeidsformer, i forsøk på å skape vekkelse, og noen blir vunnet, men som oftest går de ut i arbeidet med forstandens tro og fører denne videre.

Den som ser og er våken for denne fare, han har mange åndelige kamper og finner få som forstår og som han har samfunn med, for de som skiller mellom forstandens og hjertets tro er meget få. Jeg håper og ber om at dette kunne være med å vekke noen til å undersøke hva slags tro du har og lever i.

Ole Rolfsnes

Guds Sønn har gjort meg fri

Innsendt av Sigrid Skutlaberg med helsing til lesarane.

1. Guds Sønn har gjort meg fri Fra Satans tyranni, Fra syndestand. Fra lovens bann, Fra dødens skrekk og helvedbrann. Min Jesus lagde seg Imellom Gud og meg, Seg undergav Min syndestraff Til marter, død og grav. Det var den kjærighet til meg Som er så ubegripelig. Så god imot En ond fra topp til rot, Hvem ingenting var til behag Unntagen den forbudte smak, Med munn og hånd, Ja, sjel og ånd I fiendens lenkebånd.

2. Nu er jeg Gud i vold Tross slangen tusenfold! La ham kun stå Og se meg gå Med frihets purpurkledning på! Hvor gjør det godt i bryst Å følge Jesu røst På sannhets sti, Alt ondt forbi, Til himlens sorgenfri! La verden seg ei bille inn Ennu engang

å få meg blind! Nei, nei, Den vei Til pølen går jeg ei! Nei, jeg er kjøpt for dyre til Å prøve syndens lykkespill, Jeg blåser ad Den lokkemat Og ser til himlen glad.

3. Mitt hjerte i meg ler Når jeg min grav beser, Ei blomsterdal, Ei fyrstesal Så trygg en seng meg vise skal. Min død er ferjemann Til livets faste land. Gud Sebaot, Hans eget slott, Ja der er evig godt! Er vinden her skjønt titt imot Å spege litt det kåte blod, All kur Er sur For menneskets natur. Den gjør dog lett som rå og hind Det deruti forsøkte sinn, Ja korsets hegn Er just det tegn Til frihets rette egn.

Brorson, 1765

SOMMERSKOLE med årsmøte på Solborg Folkehøgskole, Stavanger, i tiden 18.7. til 22.7. 1990

Talere: Sven A. Berglund, Reidar Linkjendal, Olaf Klavenæs og Odd Dyrøy.

Ledere: Karl B. Bø og Ragnar Opstad.

PROGRAM:

Onsdag 18.7.: Kl. 19.00: Samling og kveldsmat

Kl. 20.00: Kveldsmøte ved Odd Dyrøy

Torsdag 19.7.: Kl. 10.00: Årsmøte. Andakt ved Håvar Fjære

Kl. 17.00: Bibeltime ved Sven A. Berglund. Emne: Korleis vert eg ein kristen?

Kl. 20.00: Kveldsmøte ved Olaf Klavenæs

Fredag 20.7.: Kl. 10.00: Bibeltime ved Reidar Linkjendal. Emne: Nattverden.

Kl. 11.30: Bibeltime ved Sven A. Berglund. Emne: Kva tid er eg ein kristen?

Kl. 17.00: Bibeltime ved Olaf Klavenæs. Emne: Den gamle strid.

Kl. 20.00: Kveldsmøte ved Odd Dyrøy

Lørdag 21.7.: Kl. 10.00: Bibeltime ved Sven A. Berglund. Emne: Korleis skal eg leva som ein kristen?

Kl. 11.30: Bibeltime ved Olaf Klavenæs. Emne: Det evige livs håp.

Kl. 17.00: Bibeltime ved Odd Dyrøy

Kl. 20.00: Kveldsmøte ved Reidar Linkjendal.

Søndag 22.7.: Kl. 11.00: Møte ved Reidar Linkjendal.

Kl. 13.00: Middag som avslutning på sommerskolen.

Pris for oppholdet:

Full pensjon m/oppred seng, kr. 1100,-. Full pensjon u/oppred seng, kr. 900,-. Under 13 år halv pris. Under 4 år gratis. Tillegg for enkeltrom kr. 40,- pr. døgn.

Teltplass eller campingvogn, kr. 55,- pr. døgn.

Innmelding med navn og adr. samt opplysning om alder på de som er under 18 år, sendes innen 23.6.90 til:

Ragnar Opstad, Opstadvn. 38, 4350 Nærø. Tlf. (04) 43 36 85

Si fra ved innmelding om De ønsker oppred seng og om De ønsker enkeltrom. *Familierabatt:* For barn under 18 år skal det kun betales for de to eldste.

Program blir sendt til alle som melder seg på.

Velkommen til sommerskolen!

SOMMERSKOLE på Bakketun Folkehøgskole, Verdal, i tiden 2.8. til 5.8. 1990

Talere: Einar Kristoffersen, Lars Fosdal, Håvar Fjære og Godfred Nygård.

Leder: Håvar Fjære.

PROGRAM:

Torsdag 2.8.: Kl. 19.00: Samling og kveldsmat.

Kl. 20.00: Kveldsmøte ved Lars Fosdal.

Fredag 3.8.: Kl. 10.00: Bibeltime ved Einar Kristoffersen. Emne: 2. Johs. brev.

Kl. 11.30: Bibeltime ved Godfred Nygård.

Kl. 17.00: Bibeltime ved Håvar Fjære. Emne: Myndige legfolk.

Kl. 20.00: Kveldsmøte ved Lars Fosdal.

Lørdag 4.8.: Kl. 10.00: Nattverdmøte ved Godfred Nygård.

Kl. 11.30: Bibeltime ved Lars Fosdal.

Kl. 17.00: Bibeltime ved Einar Kristoffersen. Emne: 3. Johs. brev.

Kl. 20.00: Kveldsmøte ved Godfred Nygård.

Søndag 5.8.: Kl. 11.00: Møte ved Einar Kristoffersen.

Kl. 13.00: Middag som avslutning på sommerskolen.

Pris for oppholdet:

Full pensjon m/oppred seng, kr. 780,-. Full pensjon u/oppred seng, kr. 630,-. Under 13 år halv pris. Under 4 år gratis.

Teltplass eller campingvogn, kr. 50,- pr. døgn.

Innmelding med navn og adr. samt opplysning om alder på de som er under 18 år, sendes innen 7.7.90 til:

Håvar Fjære, Goksjøruta, 3200 Sandefjord. Tlf. (034) 10 831.

Si fra ved innmelding om De ønsker oppred seng. *Familierabatt:* For barn under 18 år skal det kun betales for de to eldste. Program blir sendt til alle som melder seg på.

Velkommen til sommerskolen!